

RINSLAYER

testvérgyilkos

A LÓTUSZ HÁBORÚJA 2. KÖNYV

„Jay Kristoff mestere
az egyedülálló és intenzív
történetművészetnek.
Ebben a könyvben
minden megvan.
Kardok, akció,
barátság, cselszövés,
kínok, remény.”

– *USA Today*

fine
selection

JAY KRISTOFF

JAY KRISTOFF

RINSLAYER

testvérgyilkos

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2019

*Kathnek és Tonymak.
Nincsenek rá szavak.*

太 SHIMATA BIRODALOM RENDJEI

TIGRIS KLÁN (TORÁ)

RÓKA KLÁN (KITSUNE)

SÁRKÁNY KLÁN (RYU)

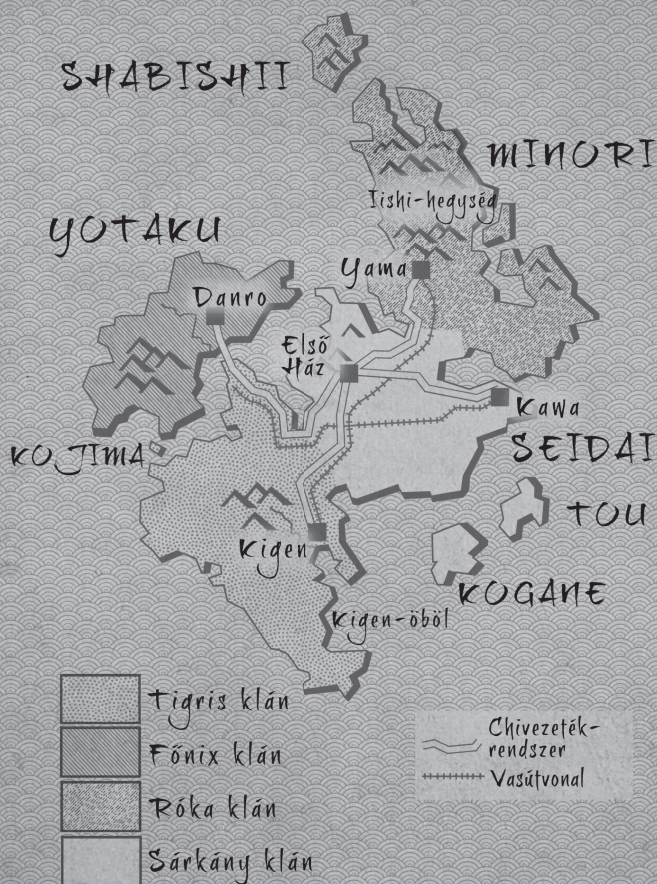

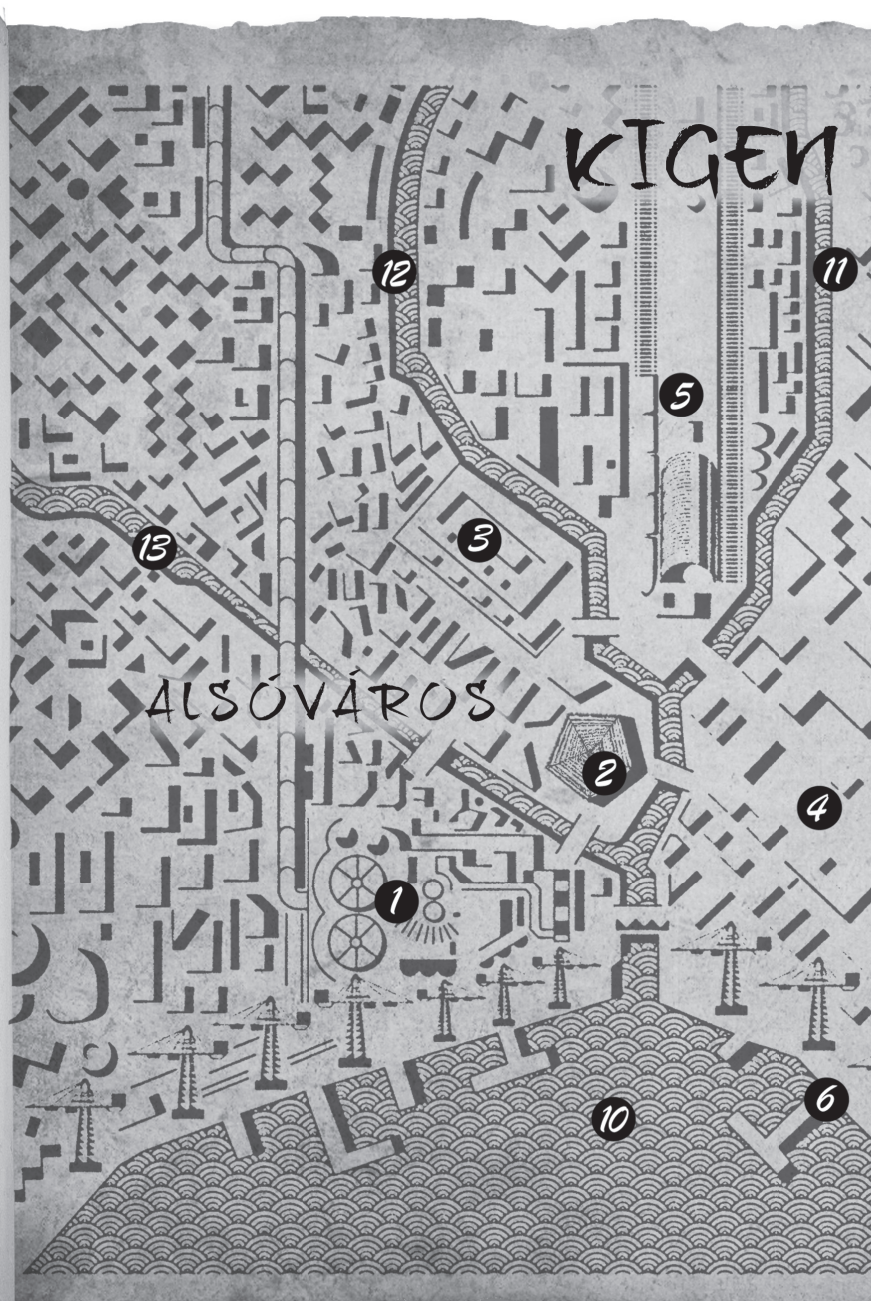
FŐNIX KLÁN (FUSHICHO)

太 LÓTUSZ CÉH

SHIMA-SZIGETEK

VÁROS

FELSŐVÁROS

KIKÖTŐ

1. Chifinomító
2. Céh-rendház
3. Kigeni börtön
4. Piactér
5. Vasúti sínek
6. Toronysor - Darusor
7. Aréna
8. Palota
9. A sōgun palotája
10. Kigen-ōböl
11. Shirōi folyó
12. Shōujō folyó
13. Junsei folyó

A haragod ajándék.

Arisztotelész

◡ LÓTUSZ HÁBORÚJA EMLÉKEZTETŐ ◡ SZEREPLŐKRŐL

◡◡◡

KI ◡Z ÖRDÖG EZ ◡ SOK EMBER?

Yukiko – Fiatal lány, aki képes telepatikusan kommunikálni az állatokkal (a képesség neve *Észlelés*). Shima gonosz sógunja megbízza egy legendás mennydörgéstigris elfogásával, de Yukiko és az állat között szoros kötelék szövődik. A lány Buruunak nevezi el a tigrist. A vadonban eltévedve a lány csatlakozik a Kagé (Árnyak) néven ismert lázadó gerillacsapathoz, és úgy dönt, a családjá ellen elkövetett bűnökért bosszút áll a sógunon.

Utolsó ismert tartózkodási helye: Yoritomo sógun meggyilkolása után Yukiko elmenekült Kigen városából. Negyvenkilenc nap múlva visszatért, és szenvedélyes beszédben buzdította a lakosokat a kormány és a Lótusz céh elleni lázadásra.

Buruu – Mennydörgéstigris, más néven arashitora. Yukiko legjobb barátja és hű társa. Fajának utolsó példánya a Shima-szigeteken. Szárnyait megcsonkította Yoritomo sógun, és a következő vedléséig nem tud repülni, csak a mérnök, Kin által készített gépszárnyakon.

Utolsó ismert tartózkodási helye: Yukiko oldalán látták.

Kin – Műszaki (mérnök) a Lótusz céhből, aki az Iishi-hegységben találkozott Yukikóval. Ellentmondva mindennek, amiben neveltetése szerint hinnie kellene, gépszárnyakat készített Buruunak, hogy a mennydörgéstigris és Yukiko megszökhessen a sógun karmaiból.

Utolsó ismert tartózkodási helye: Kigen városában örök vették körül, miközben Yukiko a szabadság felé szárnyalt.

Masaru, avagy Shima Fekete Rókája – A császári udvar Vadász-mestere. Yukiko apja. Részeges. Szerencsejátékos. Lótuszfüggő. De mindezek ellenére rendes fickó.

Utolsó ismert tartózkodási helye: A kigeni Piac téren egy leszámolás során Yoritomo agyonlőtte.

Kasumi – A császári udvar vadásza. Masaru szerelme.

Utolsó ismert tartózkodási helye: Megölték Masaru kiszabadítása közben. A férfi karjaiban halt meg.

Akihito – A császári udvar vadásza. Masaru jobbkeze, Yukiko gyermekkori barátja. Masaru kiszabadítása közben csúnyán megsérült a lába.

Utolsó ismert tartózkodási helye: Kigen kikötője felé bicegett Michivel, hogy a sógun megölése után megszökjön.

Yoritomo-no-miya – Shima sógunja, a Tigris klán hadura. A Shima Császárságot kétszáz évig uraló Kazumitsu-dinasztia utolsó fia. Örült, aki túl fiatalon trónra került, s akit felemésztett a hatalom.

Utolsó ismert tartózkodási helye: Yukiko és Masaru telepatikusan elpusztította a piactéri leszámolásban.

Aisha – Yoritomo testvére. A Kazumitsu-dinasztia utolsó leánya, a Kagé titkos szövetségese. Ezt Yoritomo csak a halála előtt tudta meg.

Utolsó ismert tartózkodási helye: Yoritomo gyászos véget ígért szeretett testvérének, de hogy Aisha túlélte-e a bosszúját, vagy sem, azt nem tudni.

Michi – Lady Aisha szobalánya, a Kagé titkos tagja. Kardmester.

Utolsó ismert tartózkodási helye: Akihito oldalán Kigen kikötőjébe tartott, hogy a sógun meggyilkolása után megszökjön a városból.

Hiro, avagy a Tengerzöld Szemű Fiú – Vasszamuraj. A Kazumitsu elit – a sógun személyes testőrsége – tagja. Amíg Yukiko a sógun palotájában lakott, romantikus viszonyba kezdtek, de végül elárulta a lányt, amikor rájött, hogy az ura és parancsolója, Yoritomo ellen fordult.

Utolsó ismert tartózkodási helye: A Kigen arénában zajlott véres csatában Buruu letépte a karját, Yukiko pedig mellkason döfte. Holtan maradt az arénában.

Hideo – Császári Kémmester, az udvari intrikák mestere. Hiro nagybátyja.

Utolsó ismert tartózkodási helye: Masaru kiszabadításakor megették a patkányok.

Daichi – A Kagé vezére. A Kazumitsu elit egykori tagja, aki fellázadt a sógun ellen, miután Yoritomo megcsónkította a lányát, Kaorit. Yoritomo szolgálatában Daichi megölte Yukiko anyját, így figyelmeztetve Masarut, amikor a férfi nem engedelmeskedett a sógun parancsának.

Utolsó ismert tartózkodási helye: A Kagé főhadiszállása, Iishi-hegység.

Kaori – A Kagé hadnagya. Daichi lánya. Szörnyű heget visel az arcán, Yoritomo keze nyomát.

Utolsó ismert tartózkodási helye: A Kagé főhadiszállása, Iishi-hegység.

Kensai – A Kigen Rendház magasságos Másodvirágzása, a Céh Hangja Kigen városában. Az egyik leghatalmasabb és legnagyobb befolyású Céhtag. Kin fogadott nagybátyja.

Utolsó ismert tartózkodási helye: A Lótusz céh Kigeni Rendháza.

Isao – A Kagé egy ifjú tagja. Megleste Yukikót fürdés közben, és felfedezte, hogy a lány a sógun tetoválását viseli a karján.

Utolsó ismert tartózkodási helye: A Kagé főhadiszállása, Iishi-hegység.

Atsushi – A Kagé egy ifjú tagja, Isao tettestársa a „Fürdőház-incidensben”.

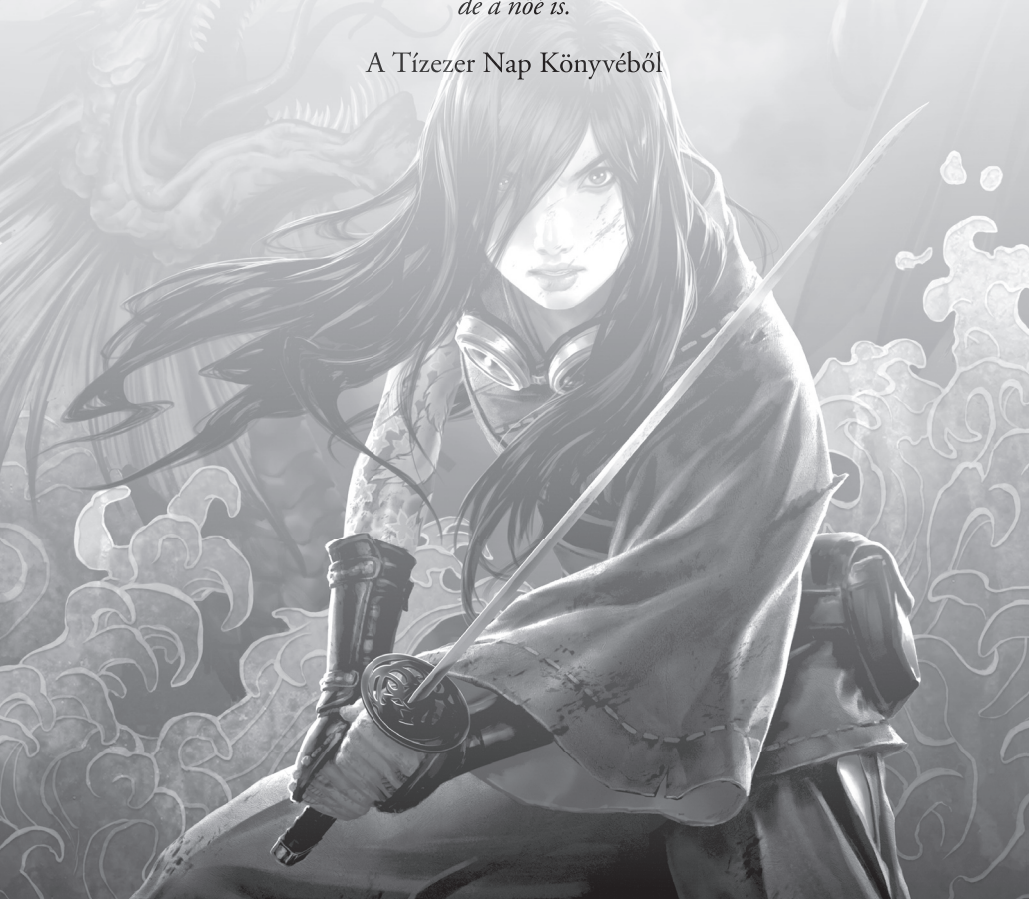
Utolsó ismert tartózkodási helye: A Kagé főhadiszállása, Iishi-hegység.

1. RÉSZ

BŐR

*„Kezdetben vala az Üresség,
És az Ürességbe ők visszatértek. Fekete, akár az anyaméh.”
Így szólt az első; a szent Lord Izanagi, Alkotó és Atya,
Majd a második; a nagy Lady Izanami, Mindenek Anyja,
Nemcsak a férfi látomása minden halandó holta,
de a nőé is.*

A Tízezer Nap Könyvéből

ELŐSZÓ

LÉGY TANÚJA HÁT A KEZDETEKNEK.

Kísértetsápadt leány, tizenhat esztendő. Sötét hajtincsek és forró, vörös nyom az arcán. Mosolygó zsarnok, kezén önnön húga vére, elfehéredett ujjakkal füstölgő vasvetőt szorongat. A Piactéren állnak, körülöttük gyermekek hamvai kerengenek. És a lány kinyújtja a kezét, kinyitja a száját, és az utolsó szavak, melyeket a zsarnok hall:

– Hadd mutassam meg neked, mire képes egy kislány.

Ötvenöt nap telt el. Majdnem két hónapja pusztult el a Kazumitsudinasztia utolsó fia a keze által. Micsoda káosz van azóta! A föld mozog a talpunk alatt. A csomók oldódni kezdenek. Egyik a másik után.

A gajjinok elleni hódító háborúnk a sógun halálhírére összeomlott, az üres trón ígérete és a fenyegetés minden klánfőnök fejében egyesült. És amint a polgárháború árnyéka a Hét Szigetre vetült, a Lótusz céh nyugalomra intett. Engedelmességre a Tigris klán bábjai iránt. Az értékes üzemanyag embargója – a vérvörös chié, ami a birodalom vasszívét hajtja – fenyegetett mindenkit, aki nem hajtott fejet.

Aztán fény derült az igazságra, arra, hogyan készül az üzemanyag.

A Kagé kalózárdiójának frekvenciáján lavinaként zuhogtak a szavak. Az Árnyak felfedték, hogy az inochi – a Hét Sziget lótuuszmezőinek csodálatos tápanyaga – a gajjin hadifoglyok maradványaiból készül. Shima népe

iszonyatra ébredt: a császárság, az azt vezető technológia, az egész élet... Mindezt ártatlan vér öntözte.

Akár a tavalyi avarba kapó lángok a forró nyár után, vagy mint az első cseppek által vetett hullámok, úgy terjedtek el a lázadások. Felháborodtak. Véresek. Rövid életűek. Brutálisan eltaposták az üres trónhoz még hű Vasszamurajok. Feszültséggel teli béke honolt a klán városaiban, üveg-cserép roppant a talpak alatt, és a hivatalos, negyvenkilenc napos gyász borzongó, lélegzet-visszafojtott csendben eltelt.

Amíg ő vissza nem tért.

Yukiko. Arashi-no-odoriko. A Vihartáncos. A hatalmas mennydörgéstigris, Buruu hátán, tekintetében tüzzel, a vadállat mechanikus szárnyain cikázó villámokkal. Minden fővárosban megfordult, Danro Lebegő Palotájától a kigeni Piacterig. Hangja akár a harsona. Arra buzdított, hogy szemüket és elméjüket nyissák ki, és szorítsák ökölbe a kezüket.

Bár ott lehettem volna!

Bár hallhattam volna beszélni! De abban a pillanatban, hogy Yoritomo hullája puffant a kockakövön, én futásnak eredtem. Kék-fehér lángösvénnyel a nyomomban elmenekültem Kigenből. Az egész életemben viselt rézpáncélt otthagytam egy kiszáradt mezőn, csillogó felületét még utoljára megérintettem, mintha legrégebb barátomtól búcsúznék. Hosszú mérföldeken át gyalogoltam véresre a lábamat, végtelen, vérvörös ég terült el égő szemem előtt. Megkeményedett a testem, megtépte a hosszú hetekig tartó út az Iishi vadonjába.

Vissza őhozzá.

És most itt vagyok. Majdnem a célnál. Egy Lótusz Céhtag, aki elárult mindent, amit ismert, mindent, ami ő maga volt. Aki acélszárnyakkal ajándékozott meg egy megnyomorított mennydörgéstigrist, hogy kivigye a börtönéből, és segített egy magányos lánynak megölni a Kazumitsudinasztia utolsó fiát és romlásba taszítani a népét. A történelem majd az Áruló nevet aggatja rám. Apám halálakor a Kioshi nevet örököltem.

De igazából a nevem Kin.

Emlékszem, milyen volt acélbőrben élni. Vervörös üvegen át látni a világot. Távol és felette állni mindennek, azon gondolkodva, mi van, ha semmi más nincs. És még most is, Shima legtávolabbi rengetegében, miközben a kutyák lassan körülzárnak, hallom a mechanikus abakusz sutogását a fülemben, érzem a bőröm fantomsúlyát a hátamon és a csontjaimon, és valahol annyira hiányzik, hogy belesajdul a mellkasom.

Emlékszem az éjszakára, amikor megtudtam az igazat – a jövőm ott hevert kiterítve a Füstkamrában. Emlékszem, hogy értem jöttek az Inkvizítorok feketében, hangtalanul, akár a macskák, és azt mondták, ideje meglátnom, Ami Lesz. És ugyan az Ébredésen elbukó testvéreim sikolyai visszhangoztak a fejemben, nem féltem. Ökölbe szorítottam a kezemet, apámra gondoltam, és megesküdtem, hogy nem hozok rá székelyt. Hogy Felébredek.

Tizenhárom évesen férfi lettem.

Sosem néztem a naplementét, ahogy a horizontot megérintő nap tüzet gyújt az égen, majd a világ szegélye mögé bukik. Sosem éreztem az éjszakai szél gyengéd suttogását az arcomon. Nem tudtam, milyen tartozni valahová, vagy árulónak lenni. Visszaautasítani, ellenállni. Szeretni. Veszíteni.

De azt tudtam, ki vagyok. Tudtam, kinek kell lennem.

A bőr erős.

A hús gyenge.

Most már csodálom, hogyan lehetett olyan vak az a fiú.

1

A LÁNY, AKITŐL MINDEN CÉHTAG FÉL

HÁROM CÉHES HADIHAJÓ ZAKATOLT a vérvörös égen, kábé olyan kecsesen, mint három dagadt, részeges alak, ahogy épp a végé felé támo-lyog. A „páncélos” sorozat éghajói voltak, a Midland műhelyeiben vala-ha készült legnagyobb csatahajók. Lángszínű ballonok, surikenvető tor-nyok meredeztek a hajótestből, kipufogóik fekete füstöt okádtak az ópi-ummal terhes égre.

A triót vezető zászlóshajó száz láb hosszú volt, három vörös, lótuszvi-rágmintás zászló lobogott a tatján. Vastag betűs, hatalmas kandzsifelirat hirdette a nevét, hogy senki ne legyen bolond az útjába állni.

LADY IZANAMI ÉHSÉGE

Ha Jubei testvérnek voltak is aggályai azzal kapcsolatban, hogy a Sö-tét Anya étvágyáról elnevezett hajón szolgál, jól titkolta. A hajó fará-ban állt, a fagyos szélben melegen tartotta az atmoszruha. Próbálta csitítani a gyomrában verdeső pillangókat, elcsendesíteni zakatoló szívve-rését. Ismételte a mantrát: „a bőr erős, a hús gyenge, a bőr erős, a hús

gyenge”, miközben kereste a középpontját. Akárhogy erőlködött, képtelen volt elhallgattatni a sértett hangot a fejében.

A flotta kapitánya a korlátnál állva vizsgálgatta az alattuk elterülő Iishi-hegységet. Atmoszruháját rézveretek és ezüstszőrke, gazdagon áttört mintával díszített szelepek ékesítették mindenütt. Mechanikus abakusz kattogott és ciripelt a mellkasán, a gyöngyöket számoló szerkezet és a felhúzó rovarok dallamtalan dalát éneklő vákuumcsövek csak úgy sziszegtek. Egy tucát kiszáradt tigrisfarok lógott a kapitány vállát fedő vállvértéken. Azt beszéltek, magától a Tora Rendház nagy Flottamesterétől, a Vén Kioshitól kapta azokat.

A kapitányt Montarónak hívták, bár a legénysége inkább úgy emlegette: „Gaijin Veszedelem”. A Morcheba-invázio veteránja volt, a Keleti-tengeren túli kerek szemű barbárok elleni csatába vonuló gyalogságot támogató céhflottát vezényelte. De amikor a sógun megölését követően a háborús erők felbomlottak, a Kigeni Rendház visszahívta a kapitányt, és új ellenség ellen vezényelték Shima partjaira. Jubei testvér nagy büszkeségére az összes új kigeni Felébredt Shatei közül a Kigeni Rendház magasságos Másodvirágza épp *őt* választotta, hogy a Veszedelem új segédje legyen.

– Szükséged van valamire, kapitány? – kérdezte Jubei a Veszedelemtől tisztes távolságból, lesütött szemmel.

– Jól jönne egy szippantás a zsákmányunkból. – A kapitány recsegő hangjában némi bosszúság csengett. – Azonkívül ez a gyenge hús boldogul. – Megérintve egy kapcsolót, a csuklójába kezdet beszélni. – Látsz mozgást odafent, Masaki Shatei?

– Semmi mozgás, kapitány – hangzott az őrszem halk válasza, holott csak tíz méterrel volt felettük. – Az erdő fakoronája sűrű, mint a köd. Még teleszkóppal is nehéz átlátni rajta.

– Okos nyúl – sziszegte a Veszedelem. – Meghallotta a motorzajt, és meglapul.

Jubei nézte, ahogy a hegyorom elúszik az éghajó jobbján, akár egy fekete jéghegy a cédrusok és juharok tengerén. Vékony felhőréteg ült a hegytetőn, hó borította a csúcsokat, és az erdő visszaverte a motorok zúgását és a propeller nehéz *tuptuptupját*. Az Iishi-hegységet az ősz fogta hűvös ölelésébe, rozsdaszínei még várakoztak a jelenésükre.

A Veszedelem kongón, fémesen felsóhajtott.

– Tudom, hogy csak a gyenge hús sugallja, de be kell valljam, hiányzott ez az égbolt.

Jubei visszafojtotta a meglepetést, és azon gondolkodott, talán üres csevegésbe kellene vonnia a parancsnokát. Hosszú, néma pillanatok után a fiatal Céhtag úgy döntött, udvariatság válasz nélkül hagyni a kapitány megjegyzését, és tétován megszólalt:

– Meddig szolgáltál Morchebában, kapitány?

– Nyolc évig. Nyolc éven át csak vérivók és bőrtolvajok.

– Igaz, hogy a kerek szeműek földjén kék az ég?

– Nem – intett nemet a Veszedelem. – Már nem. Inkább mályvaszínű.

– Szeretném látni egyszer.

– Nos, minél előbb lemészároljuk a nyulunkat, annál előbb térhetünk vissza oda.

Acélkesztyűs ujjai doboltak a fakorláton.

– Reméltem, hogy még Iishi előtt utolérjük. De találékony példány.

Jubei a körülöttük haladó, fegyverzettől és zsoldosoktól roskadozó éghajókra pillantott. Az elégedetlenség ott dörömbölt a fogai között, levegőért követelőzött.

– Bocsáss meg, kapitány! – kockáztatta meg végül. – Tudom, hogy az Öreg Kioshi fia áruló. Tudom, hogy büntetést érdemel, amiért szárnyat adott a tigrisnek, segítve a szökését. De ez a flotta... Ez a sok erőfeszítés egyetlen fiú miatt kissé...

– Túlzás?

– Hai – bólintott lassan Jubei. – Hallottam, hogy az Öreg Kioshi és Kensai, a Kigeni Rendház magasságos Másodvirágzása testvérnek tekintették egymást. Azt beszélik, Kensai-szama saját fiaként nevelte fel az árulót. De, már megbocsásd a vakmerőségemet, nem találod úgy, hogy sokkal fontosabb préda is akadna nála?

– Yoritomo gyilkosára gondolsz.

– És a Kagéra, ami rejtegeti.

A Veszedelem rápillantott.

– Rejtegeti? Az a lány nem kifejezetten bujkál előlünk, ifjú testvérem. Két hét alatt végiglátogatta mind a négy klánt. A lázadásig szította a börteleneket. Lemészárolta népünk sógunját a pusztá *tekintetével*.

– Eggyel több ok arra, hogy levadásszuk – felelte Jubei jogos haraggal a hangjában. – A polgárok szerint mi a Lótusz céhben félünk tőle. Egy kislánytól. *Egy gyermektől*. Tudod, minek nevezik, kapitány? A börtelenek, összeverődve a mocskos játékbárlangjaikban meg füstházaikban? Tudod, milyen nevet adtak neki?

– Vihartáncos – felelte a Veszedelem.

– Sokkal rosszabb – köpte Jubei. – Úgy hívják, „a lány, akitől a Céhtagok félnek”.

A Veszedelem sisakjából kongó kuncogás hallatszott.

– Hát, ez a Céhtag nem fél.

Jubei hangja elhalt, a lábát bámulta, azon gondolkodott, vajon átlépett-e egy bizonyos határt. A Veszedelem a tőlük egy mérföldre úszó *Lótusz Szélre*, az egyik kísérőhajóra pillantott. Két egyforma, kékesfekete füstcsíkot okádtak a motorok. Megérintett egy kapcsolót a mellkasán, és ismét a csuklójához beszélt kemény hangon.

– Hikita kapitány, jelentést!

– Nincs nyoma – jött a halk válasz, a statikus zörejekben szinte értelmetlenül. – Már majdnem... Ahol a *Ragyogó Dicsőség* felvette a... tsune lányt tavaly nyáron. ...diszállás a ...zelben lehet.

– Nem járhat messze – mordult a Veszedelem. – Csak múlt éjjel hagyta el a folyót, és gyalog megy. Készüljetek zárótűzre. Százötven méteres sávban a vízparttól. Ideje kifüstolni a nyulat az üregéből.

Összecsengő megerősítő válaszok recsegték az adóvévből.

A *Lótusz Szél* nehézkesen visszafordult dél felé, a propellerek elmosódtak az égen. Jubei látta, ahogy a tűzerek apró, páncélos hangyákként előzönlik a fedélzeteket, és gyújtóbombákat töltenek, gyutacsokat készítenek elő. Amikor a *Szél* kapitánya jelezte, hogy tüzelésre készek, Jubei a lombkoronát kémlelte. A Veszedelem hangja sziszegett minden nyitott frekvencián.

– Őrszemek, figyelem! Hikita kapitány, adja ki a tűzparancsot!

Jubei látta, ahogy a *Szél* hasából fekete bombaraj szabadul ki, és az odalent elterülő őszi erdőre hullik. Egy pillanat múlva a csend öszszetört, tompa, puffanó hangok kíséretében harmincméteres lángvirágok nyíltak, gyermekjátékként lökdösve az *Éhséget*. Jubei fémbőrének gyenge vibrálás feszült, ahogy a *Szél* a remegő folyópart mentén haladva hatalmas erdőterületeket borított lángba.

A lángok terjedtek, lázas nyelvvel falva az őszi leveleket, fojtogató hamu és pernye szállt az erdőben fekete lábon. Jobb felől a második kísérőhajó, az *Üresség Igazsága* újabb tűzbombákat dobott le az ősfák közé. Remegő visszhangot vert a robbanás a folyóvölgyben. Rikoltozó madárrajok kaptak szárnyra, minden állat észak felé menekült az aljnövényzetben, el a lángoktól. Jubei csodálattal nézte, ahogy a céhe technológiája pillanatok alatt elpusztítja, amit évszázadok hoztak létre.

– Van valami nyoma? – kérdezte a Veszedelem.

– Negatív – jelentette a *Szél* őrszeme.

– Semmi – jött a válasz az *Éhség* őrszemétől odafentről.

Az *Igazság* válasza statikusan pattogott:

– Mi látjuk. Kétszázötven méter, észak-északkelet. Megerősítés?

– Megvan – felelte az *Éhség* kémlelője. – Hetven fokkal jobbra.

Az *Éhség* pilótája teljes sebességre kapcsol, a propellerek hangja megemelkedett egy oktávnyit, amint üldözni kezdte a célpontot. Jubei bekapcsolta a teleszkópjait, és a lenti fakorona rezzenéseit figyelte verejtéktől égő szemmel. A táj élesen ropogott. Füst tekergett a moha fedte óriásfák között. Hulló levelek, felreppenő madarak. Kéreg és kő birodalma. De végül, igen, megpillantotta! *Látta* a vékony, piszkosszürke, gacsos, magasra nőtt juharfa között, ott surrant el.

– Ott! – kiáltott fel Jubei. – Ott van!

Rövid, sötét haj. Sápadt bőr. Eltűnt.

– Gyalogság, hajszára felkészülni! – hangzott a Veszedelem parancsa. Nyugodt volt a hangja, akár egy malomtó vize. – Dobócsapatok, figyelem! A Másodvirágzás parancsot adott a célpont likvidálására.

Az *Igazság* surikentornyai megnyíltak, majd az *Éhség*éi is. Ikertornyokként ontották magukból a borotvaéles csillagokat, ledarálva oda-lent a zsugorodó leveleket. Levágott ágak zuhantak a földre, a tornyok felől hallatszó *skk-skk-skk-skk* túlharsogta az éhes lángok zaját. Jubei látta, ahogy a zsákmány az aljnövényzet között cikázik, és körülötte csillogó halálvihar tombol. Az *Éhség* legénysége épp még utoljára ellenőrizte a fegyverzetét, mielőtt leereszkedtek volna az erdőbe. Délről lángok. Gyalogság és repülő halál fentről. A feje felett páncélos éghajók.

Jubei mosolyát megvilágította a fémbőrről visszaverődő lángok fénye. A nyúl hosszú hajszára vitte őket, annyi bizonyos. De végül kifo-gyott a szerencséből.

A Veszedelem komor elégedettséggel elfordult a korláttól.

– Lehet, hogy hamarabb láthatod Morchebát, mint...

Villanás.

Fény. Magnéziumfehér. Egy másodperc töredéke után a lökeshullám utolérte a villanást. Jubei körül fényesebb lett a levegő, rézbőrrén fénypon-tok csillogtak. Aztán jött a mennydörgés – remegő, velőtrázó lökés, ami a *Lady Izanami Éhségét* az oldalára lökte az égen, a motorok tiltakozva

felvinnyogtak. Jubei elvesztette az egyensúlyát, és szégyenszemre a Veszedelem karjába kellett kapaszkodnia, hogy ne essen el.

Forró légvonat söpört át rajtuk. A megkínzott acél sikoltott, kongó dörejjel érkeztek a másodlagos robbanások. Jubei megfordult, és képtelen volt felfogni, amit látott, elakadt a levegő a tüdejében.

A jobbjukon haladó páncélos, az *Üresség Igazsága*. Húsz Céhtag, tizenkét Lótuszember, négy Műszaki, hat tiszt és harminc közlegény. Mindannyian.

Zuhantak lefelé.

Az éghajó ballonja egyszerűen megszűnt létezni, hosszú, szakadt tűzlabda duzzadt a megfeketedett vázban, ami hatalmas, lángoló kezekkel nyúlkaft lefelé és változtatott hamuvá mindent a fedélzeten. Kábelek pattantak el, vinnyogtak a motorok, ahogy az éghajó hátrálni kezdett, a gerince az ég felé meredt, miközben a föld felé zuhant. Minden rádióból sikoltozás hallatszott, apró, lángoló alakok buktak át a korlátkon és zuhantak a százméteres mélységben meredező sziklák felé. Jubei látta, hogy néhány matróz a rémülettől összegörnyedve küzd a mentőcsónakkal. Újabb fülsiketítő robbanás hallatszott, amint az *Igazság* chitartaléka berobbant, és az éghajó hátsó fele égő srapnelfelhővel felrobbant. A hajó megpördült és zuhanni kezdett.

– Mi a magasságos Másodvirágzás?! – üvöltött a Veszedelem a rádiójába. – Mi talált el? Jelentést!

Az *Éhség* legénysége pánikba esett. Matrózok igyekeztek a második surikentoronyhoz. Parancsokat ordítottak. Lábak dobogtak. A tüzerek a léghajón a célpont koordinátáját követelték, az őrszemek a hullámzó füstöt kémlelték, esőként hullott a hamu. Jubei látta a hajó jobb oldalán egymás után megjelenő fehér rakétatüzeket: a robbanást túlélő testvéreknek sikerült beindítaniuk a hátirakétájukat, és menekültek a füstben.

– Arra! – kiáltott fel. – Túlélők!

A legközelebbi Shatei úgy tízméternyire volt az *Éhség* korlátjától, amikor a füstben fehér fény villant, szakadó fém hangja hallatszott. A testvér hátára szerelt rakéta felvillant, majd kihunytt, a füst vörös köddé változott, a Shatei pedig lezuhant. A felsőteste igyekezett lépést tartani leszakadt lábaival.

– Első Virágzás, irgalmazz! – suttogta Jubei.

Az *Éhség* megremegett. Basszus hangú reccsenés futott végig a vérvörös égen. A hang megrázta a húst a bőrre alatt, az éghajó eresztékei sikítottak, remegett a fedélzet a talpa alatt, akár a rettegve a takaró alá bújó gyermek éjszaka. Mennydörgés semmi mással össze nem téveszthető hangját hallotta. De az ég a füsttől eltekintve tiszta volt, akár az üveg...

– Csataállásba! – ordította a Veszedelem. – Csataállásba!

Jubei hallotta, hogy a surikentornyok nehéz *skk-skk-skk-skk* kíséretében újra működésbe lépnek. Sziszegett a magas nyomású berendezés, csattogtak a töltényövek. Körülöttük az ég pengéktől csillogott, halál záporozott vaktában a füstbe. Jubei mellkasán a mechanikus abakusz ontotta magából a Kigeni Rendház kérdéseit. Képtelen volt válaszolni, annyira remegett a keze.

Sikolyok hangzottak fel ismét.

– Erre! Erre!

Gombostűfejnyi lángocska a hajó oldalánál. Jubei épp időben nézett hátra, hogy láthassa a fehér alakot, ami a *Lótusz Szél* ballonját kerülte meg. A megerősített vászonba karmok vájtak, és feltépték, akár a nedves rizspapírt.

A világ megtorpant egy pillanatra, halálos csend támadt két szívdobbanás között. Jubei az őt a fehér sziluettől elválasztó teret figyelte. Az égbolt tele volt pörgő acélsillagokkal, maró füsttel, és ebben a kicsinyke, törekeny pillanatban megpillantotta: fekete alak, az izzó levegőben

úszó haj. A lány két acélszárny között kuporgott a *teljes lehetetlenség* hátán. Ahogy a lény hosszú, szörnyű karmai feltépték a *Szél* ballonját, Jubei megpillantotta a lány kezében az apró, narancsszínű fényt, egy kis fáklya végén égő lángot, ami a kezéből a ballonból szökő hidrogén-felhő felé pottyant.

Aztán fény. Morajló, fülsiketítő fényrobbanás.

A detonáció megrázta az *Éhséget*, a lökéshullám négy matrózt a mélybe taszított. Tűz virágzott ki a *Szél* ballonján, amely úgy szakadt szét, akár egy túltelt hólyag, szét pattantak a törzsbordák, fojtogató füst áradt kifelé. A Veszedelem ordított, a surikentűz kattogott, a sérült gépek bömböltek, a páncélos éghajó úgy pörgött, akár egy gyermekjáték, miközben a fehér alak megkerülte, és a bal oldalán leereszkedve kivégezte a *Szél* motorját.

Nagyon gyors. Hihetetlenül gyors.

– Össztűz! Minden toronynak! TŰZ!

A *Szél* botladozó hulláját az *Éhség* és saját maga között tartva távolodott a sziluett, míg végül hatótávolságon kívül került, majd lebukott a fekete sziklák mögé. Jubei hallotta, ahogy a *Szél* morajló robajjal földet ér, és napként borítja lángba az őszi völgyet, amint a chitartályok felrobbannak. A mellette álló pilóta megpörgette a kormánykereket, és az *Éhség* orra a zsákmány felé fordult. Jubei több rakéta fényét is megpillantotta, szárnyzuhogást hallott, szörnyű sikolyokat a füstben. Surikentűz. Fém kopogott a fatörzseken. A Veszedelem parancsokat üvöltözött a rádiósnak, hogy jelentsen, ha lát valamit, erősítést követelt, hangok tömege áradt a nyitott csatornán.

– *Láttátok?*

– *Pozíció?*

– *Mi volt az?*

– *Fogy a lőszer. Négyes torony, húsz százalék.*

– *Felfelé figyelni! Odafentről támadnak!*

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– *Látsz valamit?*

– *Arashitora!*

– Itt Montaro kapitány! – süvöltötte a Veszedelem. A hangja láncatanaként vágta el a rádióforgalmazást. – Tartózkodjunk a sürgéstelen pofázástól! A következő testvér, aki sürgéstelenül megszólal, egyenesen megy az inochivermekbe!

Rémült, dermedt csend állt be a frekvencián.

– A tornyokat feltölteni! Több őrszemet akarok a ballonokra, kapcsoljuk a kiegyenlítőket a maximumra. Helm, vigyél ki minket ebből az átkozott füstből! Erősen balra! Gépek teljes gőzzel! Emelkedjünk harminc métert!

A Veszedelem az irányítófedélzet széléhez lépett, ahol a legénység is láthatta őt. A gépek zaja felerősödött, mély hangú, reszkető vonítás hallatszott, a propellerek éles *tuptuptup* kíséretében felgyorsultak. A füst ritkulni kezdett. A fedélzetet sűrű hóként borította a hamu.

– Ismerlek titeket, testvéreim. Együtt szolgálunk már évek óta ezen a hajón. A gajjinok nem véletlenül ejtik ki félve *Izanami Éhségének* nevét. Az égi rémület. Csatában legyőzhetetlen. És most azt mondom, hogy *nem* fogunk meghunyászkodni ez előtt a...

– *Odafent! Balra!*

– *A nap felől! A nap felől jö...*

– *TŰZ!*

Jubei ismét hallotta a hangot. Az a szörnyű mennydörgés, amitől cseppfolyóssá váltak a belei. Az *Éhség* magassága csökkent tíz métert, amikor a lény kivágódott az égből, mintha dühödt istenek vágták volna közéjük. Jubei térdei elfolyósodtak, kiszáradt a szája, akár a hamu, és olyan erősen szorította a korlátot, hogy a fán nyomot hagyott az acélkesztyűje. Szerette volna letépni a fejről a sisakot, hogy kitörölje a sós verejtréket a szeméből. Egyetlen pillanatnyi áldott megkönnyebbülésért.